

BEROUNSKÝ KATOLICKÝ ZPRAVODAJ

Vykolejení

Tento farní zpravodaj je jiný. Stejně jako všechno je teď jiné. Schází přehled bohoslužeb, protože zatím nevíme, odkdy bude možno je obnovit. Schází přehled nejbližších akcí, protože nevíme, které z nich se budou moci uskutečnit. Ale víme vůbec o čemkoli ve svém životě, že se to bude moci uskutečnit, a to i za běžných okolností? Jako bychom silněji než jindy mohli v této době vnímat slova sv. Jakuba: „*Jakpak můžete říkat: ‚Dnes nebo zítra půjdeme do toho nebo onoho města, zdržíme se tam rok, budeme obchodovat a vydělávat‘ - vždyť přece vůbec nevíte, co bude zítra! Co je váš život? Jste jako pára, kterou je chvílku vidět, a potom zmizí. Spíše máte mluvit takto: ‚Dá-li Pán, budeme živi a podnikneme to nebo ono.‘*“ (Jak 4,13-15) Nemáme zkrátka své životy a své plány ve svých vlastních rukou. To je ale přece spíš dobře – vše je totiž ve skutečnosti v rukou někoho mocnějšího, než jsme my sami. Mocnějšího, moudřejšího,

lepšího... vše je v rukou někoho, kdo to s každým z nás myslí dobře, komu na každém z nás záleží, kdo každého z nás miluje.

Je velmi neobvyklé, že jsme se v této postní době museli začít „postit od svátostí“ a přímé účasti na mši svaté. To, co by za jiných okolností bylo možno klasifikovat jako nedbalost o duchovní život, stává se za těchto mimořádných okolností naopak jakýmsi nástrojem duchovního života. Ocitáme se mimo vyjeté koleje a můžeme znovu ocenit důležitost všeho posvátného, co nám možná někdy trochu zevšednělo. Jsme také nuceni upustit od různých aktivit. Zastavit se. Být jen se svými blízkými nebo dokonce jen „sami se sebou“. Proč dělám za běžných okolností to či ono? Proč mám pořád plný diář nějakých aktivit? Co z toho je opravdu užitečné ke spáse a slouží „k větší cti a slávě Boží“? Kdy se jen ženu za zážitky, i těmi duchovními (vždyť i duchovní život může být pojatý svým způsobem „konzumně“), a kdy naopak opravdu toužím zaslechnout tiché Boží volání k něčemu úplně jinému a mám ochotu se podle něj řídit? Čas mimořádných opatření může být pro nás obdobím jakýchsi exercicií a přiblížení se k Pánu Bohu. Vždyť i to je snad jedním z důvodů, proč dobrý Bůh toto všechno dopouští.

Zdaleka ne o všech lidech ovšem nyní platí, že by jejich aktivity byly utlumeny a životní tempo zmírněno, právě naopak, především mnozí lékaři a zdravotníci pracují v této době na maximum, nejedí, nespí, slouží. Buďme jim vděční a neberme to jako

samozřejmost. Můžeme jim i projevít svou solidaritu. Vzájemnou pomocí, tedy viditelnými skutky lásky, ale i způsobem, který vidět není, a přesto je účinný: modlitbou a trpělivým nesením svých vlastních, možná o poznání menších obtíží, které jsou s tímto časem spojené. Půst, modlitba a skutky lásky – to vše přece k postní době tradičně patří. K té letošní, po všech stránkách výjimečné postní době navíc výjimečným způsobem.

pb

Zprávy z farnosti

- **Bohoslužby i další společné aktivity v rámci farnosti jsou v současné době pozastaveny.**
Zádveří kostela sv. Jakuba v Berouně je jako obvykle celý den přístupné; v neděli je kostel cca 9.30 - 11.00 otevřený k modlitbě, k dispozici je kněz.
- **Přímé přenosy bohoslužeb nabízí Televize Noe, Radio Proglas a ČT2.**
Televize Noe přenáší *od pondělí do pátku v 7.00 mši svatou*, kterou slaví papež František v kapli Domu sv. Marty, dále vždy v poledne mši svatou z kaple ostravského studia Telepace a *v pondělí, středu a pátek ještě od 18.00 bohoslužbu* opět z kaple Telepace. Ze stejného místa pak stanice vysílá také víkendové mše svaté – *v sobotu od 18.00 (s texty nedělní liturgie) a v neděli od 10.30 a od 18.00*. V nabídce Radia Proglas jsou mše svaté řazeny každý den *kromě neděle od 18.00, v neděli pak v 9.00 a v 19.30*. Česká televize zařadila do svého vysílání pravidelné bohoslužby *v neděli v 10.00* na kanále ČT2.
- **On-line přenosy na internetu je možno nalézt na adrese <https://mseonline.cz/>.**
- **Aktuální informace a další podněty naleznete např. na webu cirkev.cz.**

Charita Beroun

- **Informace o nabídce nejen psychologické pomoci**
Projekt *Dělám, co můžu* nabízí například pomoc psychologa v době krize. Informace o projektu: www.delamcomuzu.cz, případně přes audio archiv ČRo PLUS <https://program.rozhlas.cz/zaznamy#/plus>
- **Rouškovník pro Beroun ☺**
Pečujeme o potřebné, šijeme roušky, děláme, co je zapotřebí. Nyní jsme ve spolupráci s berounskou farností a dobrovolníky, kteří nám v těchto dnech pomáhají, přichystali pro občany města a jeho okolí samoobslužný stojan s rouškami. Kdo potřebuje, může si ji zde pro sebe či svou rodinu vzít. Kdo má naopak našito, může je sem přinést. Stojan naleznete ve farním dvoře u kostela sv. Jakuba. Společně dokážeme víc! ☺
- **Svépomocná skupina pro pečující o osoby s demencí,**
kterou pořádá obvykle Charita Beroun každé třetí úterý v měsíci, **se do odvolání nekoná.**

Petr Horák, ředitel

CHB

POMOC VE STAVU NOUZE

POTŘEBUJETE POMOCI?

Jste v rizikové kategorii, nechcete v rámci prevence koronaviru vycházet na nákup, do lékárny, nemáte roušky, zkrátka potřebujete pomoci? Ozvěte se, prosím.

NABÍZÍTE POMOC pro seniory či osoby ohrožené rizikem?

Můžete pomoci s donáškou nákupu, vyzvednutím léků, šitím roušek, darováním látky na roušky (tkalounů, pruženek, „špaget“ z tričkoviny)? Ozvěte se, prosím.

Kontakt: Ivana Vašků

Charita Beroun, Cajthamlova 169, Beroun

telefon: **602 945 017**

e-mail: ***ivanav@charita-beroun.cz***

Koronavirus – Charita a víra

Patrně mi dáte za pravdu, že atmosféra, která se v souvislosti s šířící se nákazou koronaviru mezi lidmi vytvořila, začíná být ve společnosti den za dnem náročnější. Není divu. Od konce války jsme nic podobného nezažili. Mezi lidmi se šíří strach, pocity ohrožení, zloby a napětí. Tato situace zcela jistě prověří u každého z nás to, jaký skutečně je, co v něm dříme a jaké hodnoty vyznává.

Nejinak je tomu v naší organizaci Charity, která je této situaci vystavena ještě více, než je tomu u většiny lidí. Ve spojení péče o staré a nemocné jde skutečně o první linii, která bude vedle lékařů a zdravotníků vystavena této zkoušce. Již nyní je zřejmé, že to bude zkouška skutečně nelehká!

Přes všechny předpokládané nároky, které nás při zajišťování této péče čekají, jsme nabídli své síly pro pomoc potřebným v městech Beroun a Králův Dvůr a dalším obcím v okolí. Pro zajištění této péče se však bez dalších posil rozhodně neobejdeme. Proto bych chtěl vyzvat vás, kteří nejste staří a nemocní, abyste nabídli svou pomoc těm, kteří ji ve svém osamění nyní budou potřebovat. Jako první se nám přihlásili naši skauti ze střediska Radost a Naděje, za což jim velice děkuji. Je vidět, že své skautské přesvědčení a svou víru dokáží naplnit i svými činy! Věřím, že se mezi námi farníky najdou i další, kteří se přidají. Každého, kdo se rozhodne pomáhat, prosím, aby zavolal na ústředí Charity Beroun na telefonní linku 313 030 400. Budete vítáni!

V právě probíhající postní době je, myslím, na každém z nás ukázat, jak pevná je naše víra, zda dokážeme v této zkoušce obstát a jaké oběti jsme v pomoci těm, kteří naši pomoc skutečně potřebují, ochotni podstoupit. Toto je ta chvíle! Vím, že ne každý má

reálnou možnost fyzicky pomoci, každý z nás však může druhým pomoci minimálně svým klidem, optimismem, osobní blízkostí a podporou. To by měla být výzva pro všechny věřící, kteří tak svými skutky mohou oslavit Boží velikost.

Dovolte mi, abych vám k nastávajícím velikonočním svátkům popřál naplnění vašich srdcí radostí a dobrým pocitem.

*Ing. Bc. Petr Horák
ředitel Charity Beroun*

Prosba generálního vikáře ohledně charit

I když se o práci charit v médiích moc nehovoří, pracují v těchto nelehkých podmínkách a z velké části se starají právě o osoby, které jsou nejvíce ohrožené nemocí COVID-19. Nasazení pracovníků charit je obdivuhodné. Pečovat o nemocné, staré, o lidi bez domova, to se nedá dělat formou home office.

S aktuálními opatřeními se pojí zvýšené náklady. A k tomu se plánovaná sbírka v neděli 22. 3. na činnost charit v naší arcidiecézi nemohla konat.

Proto místo daru v kostelní sbírce na činnost charity, prosíme, věnujte svůj dar přímo na účet Arcidiecézní charity Praha:

Bankovní spojení: 749011 / 5500

variabilní symbol pro tuto mimořádnou sbírku: 2303

Všem, kdo se rozhodnou charitní dílo takto podpořit, patří veliký dík.

Ochranu před každým zlem i před virem vyprošuje

*Mons. Jan Balík
generální vikář a prezident Arcidiecézní charity Praha*

Lazarovo vzkříšení a víra

Evangelium páté neděle postní (Jan 11,1-45) je vlastně velmi aktuální a velmi nadějný. V podstatě říká, že nad smrtí nakonec zvítězí život. Přečtěte si příběh o Lazarovi pomalu a snažte se vnímat, co všechno sděluje. Opakuje se v něm řada myšlenek pro evangelia typických. Ovšem trochu z jiného úhlu či s jiným důrazem. To hlavní, co by možná mohlo celý text charakterizovat, je důraz na víru, na uvěření Ježíši Kristu. Bůh chce, abychom uvěřili. Tato výzva v příběhu zaznívá několikrát. Jde o víru učedníků, víru sester Lazara a víru zástupu. A na závěr také čteme: mnoho jich uvěřilo. Vedle toho jsou pak některé další charakteristické znaky Ježíšova vystoupení. Ježíš přichází na tento svět a naplno do lidských vztahů. Ježíš měl rád Marii, Martu a Lazara. Měl rád učedníky, i když byli nechápaví. Byl pohnut soucitem, dokonce zaplakal. A tady bych rád udělal odbočku k dnešní koronavirové situaci. Neřešme, proč a jak by mohl Bůh zamezit všemu zlu a trápení, jaké to má všechno smysl. Na to se snaží odpovědět celá jedna teologická disciplína – teodicea. A nevím, jestli je vlastně úspěšná. Mnohem důležitější je vidět Ježíše jako milujícího Boha, kterému na člověku záleží, který není bezcitným prvotním hybatelem či bohem filosofů někde v zásvětnu. Je Bohem sestupujícím a sklánějícím se k člověku. A co víc, je Bohem, který může vzkřísit k životu. A on chce k životu vzkřísit. Toho se držíme a věřme, protože všechny evangelijní příběhy jsou zaznamenány právě proto. Nikdy, v žádné situaci – ani

v ohrožení koronavirem – nás Bůh neopouští. Držme si tuto naději, i když situace může nějaký čas vypadat dost beznadějně. Bůh je naše záchrana. I jméno Lazar je snad odvozené z hebrejského El-ezer, což znamená: Bůh pomáhá. A po vzoru Ježíšově budme pohnuti soucitem a hledejme, jak pomoci bližním. Tím se myslím nejvíc přiblížíme tomu, co ztělesňuje Nový zákon, Ježíš a tedy i samotný Bůh. Držme si aktivní uvěření a budme k dispozici všem možným /Lazarům, Martám i Mariím. ☺

Jiří Cikánek, jáhen

Adopce na dálku

Dopis od Dominika - říjen 2019:

Milí přátelé,

zdraví vás a píše vám Dominik. Vede se mi dobře. Blíží se vánoční čas, a tak bych vám chtěl popřát krásné Vánoce a nový rok 2020.

Od 21. do 27. září jsem měl pololetní zkoušky. Pak bylo devět dní volna a slavili jsme svátek Dasara (jeden z největších svátků v Indii, oslava vítězství dobra nad zlem).

Jeli jsme se spolužáky na pláž Panambur. Čekaly nás vodní radovánky, snídaně, zmrzlina a biryani (kořeněný pokrm z rýže, masa a zeleniny). Zbytek volna jsem strávil na internátě. Učil jsem se kannadu (úřední jazyk v jižním státě Karnataka), psaní v angličtině a matematiku.

29. září jsme slavili narozeniny našeho pana ředitele. Byli jsme na mši svaté a po té následoval kulturní program. Já jsem účinkoval v malé scéně a tancoval jsem.

V našem Dharma Jyothi Centre jsme Vánoce oslavili s hinduistickými, muslimskými a křesťanskými kamarády. Dostali jsme díky vám dárek.

Také u nás ve škole slavíme Den učitelů. Dostali od nás růži, popřáli jsme jim a nacvičili krátké představení.

K Vánocům mi s. Joel od Vás dala pěkné oblečení a dárek. Moc Vám za všechno děkuji.

Ještě jednou velké díky a tady bych dopis ukončil.

S láskou

Dominik

Dopis Dominikovi - únor 2020:

Milý Dominiku,

moc děkujeme za milé dopisy a pěkný obrázek páva mezi stromy. Máme velkou radost z úspěšného složení pololetních zkoušek.

Také vám přejeme požehnaný a úspěšný nový rok 2020. Rádi slyšíme, že jsi prožil krásné Vánoce s kamarády a měl radost z dárců. Mysleli jsme na Tebe, Dominiku. Byl s Tebou i kamarád Sujal?

V lednu (1. – 14.) u nás po celé republice probíhala Tříkrálová sbírka, jubilejní dvacátá. Zapojily se děti z naší katolické školky s učitelkami. Dále ostatní děti a dobrovolníci v režii Charity Beroun. Koledovalo se v Berouně, v okolních obcích, firmách a také v domácnostech. Posíláme Ti fotografie našich koledníků. Část sbírky půjde na podporu péče o seniory, kterou zajišťuje Charita Beroun.

Letošní zima nebyla tak chladná a sněhu bylo málo. Brzy bude jaro a připravujeme se na Velikonoce. Napiš nám, jak oslavujete Velikonoce u vás.

2. března máš narozeniny, Dominiku, a tak Ti přejeme všechno nejlepší a užij si tento den! Posíláme malé přání. Těšíme se na další dopis a něco nám nakresli.

Posíláme Ti hodně lásky a modlíme se za Tebe.

Ať vás velikonoční tajemství naplní láskou, mírem a radostí.

Za věřící z Římskokatolické farnosti Beroun

Šárka, otec Petr Bouška

„Kdo uvěří a přijme křest, bude spasen“ (Mk 16,16)

Záznam přednášky Postní duchovní obnova na Tetíně, 29. 2. 2020

Spása je od slova pást, pastva – místo záchrany. Lidé našli kousek země, kde se jejich stáda mohla napást, a oni pak nezemřeli hladu, byli zachráněni. Odtud tedy pochází chápání spásy jako záchrany. A tímto vysvětlením **Mons. Michaela Slavíka, Th. D., biskupského vikáře pro pastorači**, se na postní rekolekci na Tetíně 29. února rozprostřela pro naše duše skutečně pastva až ke kořeni věci, totiž ke křtu, prameni naší spásy.

„Teologický význam slova spása znamená osvobození od hříchu, ze smrti a z moci intrikáře Satana,“ uvádí nás dále Mons. Michael do hloubky křtu. Slovo křest původně znamená ponoření, koupel. Podle slova Evangelia „*On vás bude nořit do Duchu Svatého*“ je „Křtíte ve Jméno“ biblicky korektnější. Jsme při křtu nořeni do Otce, Syna i Duchu Svatého, do Nejsvětější Trojice. **To není žádná maličkost!** Jsme tak vnořeni do toho nejintimnějšího života Otce a Syna, kteří se milují láskou, která se jmenuje Duch Svatý. A protože je to tak silná láska, tak je to Osoba.

„Osoba nikoliv ve smyslu tak, jak ho užíváme o sobě, protože rozdíl mezi mnou jako osobou, a osobou Boží je nekonečný,“ upřesňuje Mons. Michael a znovu se vrací ke křtu. „**Co to vlastně znamená pro mě, že jsem pokřtěn? Znamená to pro mě vůbec něco?** Nebo je to pro mě jenom něco jako koupit chleba, což je taky důležité, ale přece jen dosti všední. Nebo je křest něco zásadního, co si uvědomuji, a tím pádem to, že jsem vnořen/a do Otce, Syna a Duchu Svatého, určuje můj život?“ **KŘEST - TO SE STALO.** To není něco, o co usilujeme. Je to DAR. My křest vnímáme trochu jako že „budeme křtít“. Samozřejmě, křest musíme fyzicky zajistit, někdo musí obřad vykonat z pověření Krista, ale **JE TO OBROVSKÝ DAR USTANOVENÍ KŘTU** a svatý apoštol Pavel, který byl tak akurátně vzdělaný v židovských věcech, když mu tyto věci došly, tak to všechno, co bylo, prohlásil za bezcenný brak, velmi slušně řečeno, ve srovnání s tím, co nám dává Kristus. *Viz Pavlovy Listy Filipským.*

TO JE MYSTICKÉ NAPOJENÍ do události, kterou Bůh pro nás ve svém Synu a skrze svého Syna vykonal, totiž že za nás umřel. Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni

ve smrt, abychom tak, jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce, i my vstoupili na cestu nového života. **KŘEST** nám Bůh nabízí k odpuštění. Právě proto si došel pro nás až tak daleko, že nás zachytil v tom, co je trestem za hřích, totiž ve smrti. V tom, co nás všechny čeká, ale už v tom nebudeme sami, protože do naší smrti vstoupil Kristus, a my jsme se s ním už pro tuto situaci sjednotili ve křtu.

„Bratři a sestry, toto je **ZÁKLAD KŘESTĀNSKÉ ASKEZE**: Ne náš výkon, ale skutečnost, že jsme byli s Kristem ukřižovaní, **O TO SE LZE OPŘÍT!**“ radostně burácí Mons. Michael. „Ne že by v nás ty hříšné tendence neožívaly, ale my se můžeme vždycky vrátit k **MOCI KŘTU** v našem životě.“

KŘEST nám dává spojení s Kristem a skrze Krista s Bohem. **KŘEST** je zdroj také našeho boje proti síle těla, tedy rozumějme našich špatných náklonností. *Viz Pokoušení Pána Ježíše.*

KŘEST nás sjednocuje s Kristem, s Kristem ukřižovaným a vzkříšeným, a to znamená: **KŘEST** přemáhá smrt a dává nový život vzkříšeného Krista. Zároveň nás **KŘEST** osvobozuje od hříchu. Jste mrtví hříchu (*Viz Listy svatého apoštola Pavla*). Tím není řečeno „už nejste schopni hřešit“, ale hřích nemá ve vašem životě poslední slovo – jste **OSVOBOZENI**.

KŘEST nám dává **OSPRAVEDLNĚNÍ**, činí nás spravedlivými před Bohem, ne proto, že jsme takoví kabrňáci a dobří, ale proto, že nás Bůh **VYSVOBODIL, OČISTIL, ZAMILOVAL SI NÁS**, proto nás vykoupil tím, že za nás zemřel na kříži. **SPÁSA** pak je dar Ježíšův, **ve kterém se ocitáme na základě víry a křtu, ale musíme s NÍ spolupracovat**. Jak říká Mons. Michael, „Byl jsem spasen, jsem spasen a budu spasen.“ A to je celý ten proces ve křtu. Když máme tuto milost posvěčující, jsme ve stavu svatých a ve stavu spasených. Je to zatím předmět také **NADĚJE** budoucího dovršení. Spásu máme v plnosti **v tom smyslu, že jsme křtem spojeni s Bohem**. A nemáme ji ještě v plnosti, protože naše tělo nebylo dosud proměněno tak, abychom na vlastní oči viděli Pána Ježíše. Jsme na této cestě díky křtu.

„S úzkostlivou bázni usilujte o své spasení.“ *Viz Listy svatého apoštola Pavla.*

Tak jak nám byl křest, **Boží život**, darován bez nás, tak pokračovat na této cestě se bez nás už neobejde. To je to, co svatý apoštol Pavel říká: „Když jste tedy byli pokřtěni, musíte žít **novým životem**.“ „Mnoho lidí si myslí, že nejdříve budou žít tím novým životem, a pak za odměnu dostanou to spasení. **NE. Ten nový život vyrůstá z toho spasení**,“ osvětluje Mons. Michael.

Aby křest stále účinkoval jakožto **ospravedlňující milost**, k tomu je tu svátost smíření. Slovy Martina Luthera: „Svátost smíření znamená znovu se doplazit do křtu,“ tedy do zdroje ospravedlnění a připojení ke Kristu. Předpoklad tohoto ospravedlnění neboli odpuštění hříchu je jeden základní: uznat tu svou vinu, a to není maličkost, s tím měli problém už Ježíšovi současníci. Všichni k té tragédii, kterou je setrvání v hříchu, máme náklonnost. Mějme na paměti, jak Pán Ježíš po svém Vzkříšení vůbec neříká Šimonu Petrovi o tom, co bylo. On říká: „**Máš mě rád? Miluješ mě?**“ A o tomhle s námi Pán Ježíš ve svátosti smíření stále mluví. Tuhle odpověď od nás chce slyšet. Uznat hřích. Protože „Všichni jsme zhřešili.“ *Viz Listy svatého Pavla.* A vezme, Pán Ježíš se rád smilovává. „Napadlo vás to někdy?“ užasne nad Kristovou láskou a milosrdenstvím Mons. Michael. „**Pán Ježíš se opravdu smilovává a odpouští rád.**“

Hřích je něco, z čeho si sami vlastní silou nepomůžeme, a to byl omyl farizeů, že když

budou zachovávat zákon, a to ještě dokonaleji, než to ten zákon popisuje, že se snad tedy budou moci postavit před Boha a ospravedlnit se svými skutky. Ale ospravedlněn byl ten, který si svou hříšnost uvědomoval: „*Pane smiluj se nade mnou hříšným.*“ Viz *Listy svatého Pavla*.

„A i kdyby byla u někoho z lidí pravda, jak říkají: ‘Já jsem nikdy nikomu v životě neublížil’, upřímně řečeno,“ táže se Mons. Slavík, „je tím člověk ospravedlněn? No není.“ A dále dokládá:

„V Listu Galatánům čteme: „**Zachováním zákona nikdo není ospravedlněn.**“

Neříkám, že máme porušovat pravidla, ale v **nich není život. Ospravedlnění jsme činem Ježíše Krista.**“ Omyl Židů byl v tom, že zachováním zákona a pravidel se můžou spasit a postavit před Pána Boha. Ale to je cesta **sebespasení**.

„Vlastně kdybychom chtěli jít tou cestou sebespásnou, tak Kristus zemřel zbytečně, nadarmo, nemusel,“ zamýšlí se Mons. Michael. „Jenomže **takhle cesta k ničemu nevede.** Všechna náboženství mají toto společné: Jsou to cesty sebespasení, praktiky a techniky, které mají člověka zdokonalit a vlastně sebespasit.“ **Zákonický, sebespásný způsob, který pronikl do křesťanství, je kořen veškerého ateismu, protože toto vlastně nikdo nechce.** A věřící křesťan se paradoxně s ateisty shodne v tom, že tento náboženský způsob života, všech pravidel a sebespásných cest a gest, je naprosto **mimo.** „Cesta křtu je cesta Kristova,“ opakuje Mons. Michael. „Cesta křtu je cesta člověka, který ví, že Bůh si ho zamiloval, proto za mě zemřel.“ Každý z nás stál Pánu Bohu za to, aby Ježíš za něho umřel. A protože za mě umřel **Boží Syn a osvobodil mě tímto činem od hříchu, tak si můžu to jeho vítězství na kříži přivlastnit a z něho žít a být dobrý. Být dobrý je víc, než zachovávat pravidla. Žít z Kristova vítězství, to je větší síla, než dodržování všech pravidel.**

Křtem nám byl znovu dán statut **Božích dětí**, narušený vlivem hříchu Adama a Evy. Skrze víru a křest jsme znovuzrozeni do podoby Božích dětí v Kristu. Proč můžeme volat k Bohu: „Otče náš!“? Protože ON slyší hlas svého dítěte, svého Krista, svého pomazaného v našem srdci.

„Protože jste synové a dcery, poslal Bůh do vašich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče.“ Viz *Listy Pavlovy*.

Ten nový vztah, který jsme křtem dostali v Kristu, není pouhý statut, ale je to vztah dítěte k otci, a to **Abba...** to není „otče“, to je „**tatínku**“! **Ježíš nám dal klíč k Božímu srdci: Oslovením Boha Otce „TATÍNKU“!**

Bůh je náš Otec, Bůh nám daroval stejný vztah k sobě jako má Pán Ježíš. On to má na základě přirozenosti, my na základě daru křtu. Abba nám tím dal účast na tajemství svého života. Blahoslavená Angela z Foligna, v jednom zjevení popisuje, jak jí Pán Ježíš, Bůh, říká: „**Přebýváš na výšinách mého majestátu.**“ Toto nebyla odměna za dodržování pravidel zákona, to je odměna pro každého. Pro každého platí, že **přebýváme na výšinách Božího majestátu.**

Cestu k němu, ke vztahu Otce a jeho dítěte, nám může osvětlit Příběh o milosrdném otci, *Lukáš 15 kpt.*, příběh dvou synů a jednoho otce **nebo** dvou synů, kteří nevědí, že jsou synové. **Anebo** to vědí, a nevědí, co to znamená. Zaznívá v něm věta toho mladšího, emancipovanějšího syna: „Otče, už nejsem hoden nazývat se tvým synem.“

Mons. Michael vnímá, jakkoliv to vypadá tak pokorně, zbožně, tak uznale, pro tu vinu, kterou na sobě nalezený syn nesl, že **tohle toho otce muselo ranit ještě víc. „PROČ?“**

---

odhaluje nám Mons. Michael, „protože ten jeho syn nevěděl, kdo je jeho otec. Jaký je jeho otec. Nikdy si tu lásku otce nepustil (jaksi) do hloubky srdce. A to je vzpoura těch mnoha křesťanů, kteří prostě žijí pod zákonem, pod těmi pravidly, a to se samozřejmě žije těžce a k nesnesení, když tam není ta láska zakoušena a když nevím, kdo jsem,“ chápe Mons. Michael. „Důležité je pomoci dětem (všichni jsme Boží děti) k tomu správnému vztahu k Pánu Ježíši Kristu. A pak už člověk může říct se svatým Augustinem: „Miluj Boha a pak si dělej, co chceš“, protože nepotřebuje ta pravidla, ví, co má dělat. **Ví, co je cesta Kristova.**“

Druhý, starší syn, to je většinou případ náš, kteří žijí v otcovském domě jako otroci pod pravidly a netuší naprosto klíčovou věc, co se v příběhu čte, a to je naše frustrace a hořkost z těch všech pravidel a těch náboženských povinností, kterou ten starší syn vyjevil tím: „Tolik let ti sloužím, a tys mi nikdy nic nedal.“ A ještě bychom mohli ukazovat (opakovaně): Tamhleť se daří lépe, a vůbec nežijí podle Božích přikázání. A to je to **klíčové, ten strašlivý omyl**: „A tys mi nikdy nic nedal“, „Nikdy jsem neporušil žádný tvůj příkaz.“ „**No to je právě ta tragedie toho sebespasení,**“ horlí Mons. Michael, „Neporušujeme příkazy a nejsme šťastní. **PROČ? Protože NEŽIJEME TEN VZTAH. Kdybychom žili ten vztah, budeme šťastní, a ty příkazy nebudeme porušovat taky, ale ne protože jsou to příkazy, ale protože jsme šťastní.** Vůbec nechci mluvit proti pravidlům, pomáhají udržet se v situacích, kdy jsme v nějaké krizi. Ale zachovávání pravidel nikoho šťastnými neučiní. **Prostě: VZTAH ČINÍ ŠTASTNÝM.**“

Možná se poznáváme z nářku staršího syna: „... a mně jsi nikdy nedal ani kůzle, abych se poveselil se svými přáteli.“ Neboli: „Já jsem z toho nikdy nic neměl Pane Ježíši, že chodím do kostela, už toho mám dost.“ A znovu, odpověď otce je **klíčová**: „**SYNU, TY JSI STÁLE SE MNOU.** A ani si to neuvědomuješ? Ty si neuvědomuješ, žeš' syn, dcera? Vždyť **VŠECHNO, CO MÁM, JE TVÉ.**“

„Jenomže ten syn to neprožívá, že **je synem a že je s otcem.** To je ten náš problém – případ, že **si neuvědomujeme, že všechno Boží je naše.** Neujali jsme se toho v plnosti, ale všechno Boží je naše, opravdu už teď. A to je prostě, **OČ MI JDE,**“ pokračuje Mons. Michael, „abychom si uvědomili, že **KŘTEM,** když jsme se stali syny, dcerami, **tak jsme se stali také DĚDICI BOŽÍHO ZASLÍBENÍ,** a že se **jako dědicové máme chovat.** Dědic se nechová jako otrok, se strachem, abych neporušil pravidýlko, protože by mě Pán roztrhal. Ale ani nafoukaně nechodí po světě.“ A znovu Mons. Michael korunuje událost křtu komentářem k *Luk 15. kpt.*: „... teď už nejsi otrok, nýbrž syn, dcera, a když syn, dcera, tedy z **moci Boží** také dědic.“ **Z MOCI BOŽÍ, ne pro tvé zásluhy!** A dědici čeho?“ Mons. Michael se opět sklání nad Bibli a pokračuje:

„Řekne Bůh těm po své pravici: Pojd'te, požehnaní mého Otce, neboť Bůh vám v úděl dává království.“ My jsme dědici toho, co pro nás Ježíš získal. **Dědictví místa v nebi.** Dědici už zde na zemi. **TEĎ** jsme už dědici a už nejsme hlídáni podporučníkem zákona, protože už teď jsme synové v Ježíši Kristu. Jsme dědici všeho toho, co pro nás připravil. **Můžeme číst Apokalypsu, co dostanou v úděl za dědictví ti, kdo zvítězí. To je naše.**“ Ano, můžeme to spolu vidět a říct: „**VŠECKO, CO JE BOŽÍ, JE MOJE, VŠICHNI SVATÍ JSOU MOJI PŘÁTELÉ, BOŽÍ MILOSTI JSOU MŮJ POKLAD. BOŽÍ KRÁLOVSTVÍ JE MOJE KRÁLOVSTVÍ.**“

Ano, my žijeme v (našem) světě, kde se Boží království ještě plně neprojevílo, nicméně

JE MEZI NÁMI, JSME JEHO SOUČÁSTÍ a nemusíme v tomto světě chodit způsobem čekání, kde co na nás „přilítne“, chodit zakomplexovaní v tom, že tenhle svět je chytřejší než my, rafinovanější než my. To je, samozřejmě, na to nemáme, soutěžit s tímto světem. **ALE PROČ BYCHOM TO MĚLI DĚLAT? Když jsme DĚDICOVÉ.** Ani nás to nesmí, to že jsem dědic, jaksi dostat do pasti pýchy nebo náboženské nadřazenosti. Neboť já **jsem dědic Z MOCI BOŽÍ.** Čili to mě vede **k vděčnosti:** Vždyť „Jak jsem si zasloužil/a, že tohle všechno je moje, víra, ospravedlnění, to že Boží přátelství mi patří? Jak jsem si zasloužil/a, že jsem dcera, syn?“ **NIJAK. To všechno mi zasloužil Ježíš.** A já jsem tomu uvěřil/a, přijal/a jsem to, snažím se z toho žít. A když se mi to nedaří, tak **vím, ke komu mám jít. K tomu, který se rád smilovává.** Když začnu žít jako otrok nebo jako bych nebyl syn, dcera, **MÁM SE KAM VRÁTIT.** Kristus nás ve svátosti smíření našich hříšných sklonů a selhání zbavuje, protože jakmile je jednou někdo pokřtěn, tak už nemůže přestat být křesťanem. Může se stát špatným křesťanem, ale nemůže přestat být jednou provždy ponořen do Ježíšovy smrti. Jde na té cestě Kristově, a i když klopýtal, havaroval, tak **NIKDY NEZTRATIL SMĚR** právě milostí křtu. „Protože když já jsem nevěrný/á, od zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe.“ *Viz Listy svatého Pavla.* „**Pán Ježíš nemůže zapřít, že se s námi ve KŘTU spojil na život a na smrt.** Tak si také myslím,“ uzavírá Mons. Slavík, „že naše odpověď pak je, že budeme žít tak, aby toho ‚nelitoval‘. Ale ten motor pro to následování je někde jinde, než primárně v našem úsilí a v pravidlech. Ten je v tom, že si nás **ZAMILOVAL.**“

Marcela Žáčková

Zamyšlení nad půstem a Velikonocemi

Je první postní neděle. Ráno jsem posnídal suchý rohlík a šálek hořkého černého čaje. Dopoledne jsem bohužel nestihl mši v kostele sv. Jakuba, neboť jsem dělal s dcerou domácí úkoly. Poté jsem pomohl připravit manželce oběd, těstoviny s omáčkou bez masa. Odpoledne strávené s dcerami uteklo jako voda. Celé odpoledne jsem se těšil na večerní mši svatou. Z domova jsem vyrazil trochu dříve, vzal jsem to oklikou, abych se trochu prošel. Mše byla výtečná. Po přijímání jsem dlouho klečel za nosným pilířem, jak mám ve zvyku, a modlil se beze slov. Nepopsatelný pocit klidu a radosti se na pár vteřin rozhostil v mé duši. Po mši jsem si ještě klekl na chvíli do lavice a zůstal za zvuku varhan pohroužen do sebe. Nakonec jsem odešel domů. K večeři jsem měl krajíc suchého chleba a šálek kávy, abych nepřišel o klid na duši. Po četbě pohádky dcerám a krátkém popovídání si s manželkou, až když všichni usnuli, jsem si sedl do kuchyně a otevřel Písmo svaté. Po půl hodině četby jsem se umyl a šel si lehnout a usínal s modlitbou Otče náš na rtech. Modlil jsem se, tak jako v kostele, za moji rodinu, za manželku a především za naše dvě dcery.

Život dospělého člověka v dnešní složité době je nelehký. Člověk jako lidská bytost je chybný a kvůli svým chybám, a nejen kvůli nim, naráží v životě na různé problémy, životní zkoušky a jiné těžkosti. Člověk jako hříšná duše se musí snažit zlepšovat. Jak se píše v Bibli: „Svádí-li tě jedno oko, vyrvi ho, svádí-li tě jedna paže, usekni jí.“ Samozřejmě že ne doslova, ale s pomocí vnitřní síly dané od Boha lze překonat nejednu překážku.

Letos mi bude 45 let. Již jsem v životě dost prožil. Pokud by si mě Bůh vzal do svého království, smírím se s tím. Ale jak je řečeno v Bibli, Bůh jako rolník sklídí klasy z pole, až budou zralé. Ještě se necítím zralý. A právě při cestě na nedělní večerní mši jsem cítil ve svém srdci tavení, respektive přetavování špatných vlastností a věcí ve mně v to dobré. Ještě nemohu být sklizen, ještě jsem „nedozrál“.

Postní doba nám chybným bytostem skýtá příležitost přiblížit se Bohu. Samo odřeknutí si nějaké věci, zážitku či aktivity, které máme rádi, otevírá prostor pro Boha a hlavně pro Boží přítomnost.

Nitro člověka je ve své podstatě velice jednoduché, Duch Svatý může působit pouze v prostoru, který mu člověk vytvoří. A je to právě lidské srdce, z kterého čerpáme lásku vůči bližnímu, rodině, dětem.

Je důležité využít postní dobu k tomu, aby se člověk přiblížil Bohu a připravil se na Velikonoce. Plný prožitek velikonočních mší bude potom člověku vnitřní odměnou. Prožitek radosti, naplnění a smysluplnosti svého konání.

Tomáš Petříček

Skautské středisko Radost a Naděje Beroun

Rozhovory s členy skautského střediska Tomáš Matyáš Evžen Kotrč

Milý Tomáši Matyáši Evžene,
bydlíš v Berouně a studuješ v Příbrami obor Umělecký truhlář na Waldorfské škole.

1. Co bys chtěl dělat v budoucnu za povolání?

Truhlářinu.

2. Odkdy jsi vlastně skaut a proč?

Skaut jsem cca od 5-6 let. Skaut jsem kvůli kamarádům.

3. Co pro tebe skauting znamená?

Kámoše.

4. Od tábora jsi člen oddílu RS, na co se v tomto oddíle těšíš?

Na tábory.

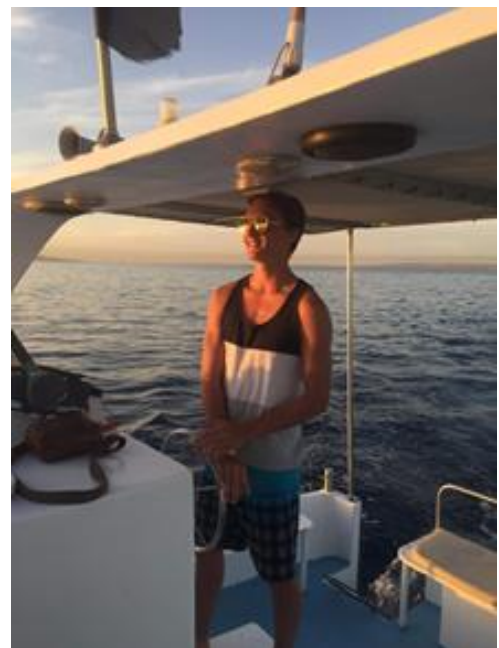
5. Máš nějaký vtipný zážitek se Skautem?

Teď si nemůžu vzpomenout.

6. Co tě baví dělat ve volném čase, jaké jsou tvé koníčky?

Jsem veslař.

7. Tvoje oblíbená muzika, jakou kapelu posloucháš?

Poslouchám vše až na rap.

8. Máš nějaký oblíbený tanec z tanečnicků?

Nemám.

9. Co máš spojeného s měsícem dubnem?

nwm

10. Jak by ses na závěr rozloučil s našimi čtenáři?

Zdárek párek.

Za stručný rozhovor děkuje Simona Šustrová ☺

Sloužit Bohu v těch, kteří potřebují lásku

Moje první vzpomínka na Janu Friedrichovou je z doby, kdy jsem vedla vlčata. Malí skautíci si v dlouhém řetěze podávali cihly na stavbu školky. Do kaple mířila sympatická dáma v klobouku a o berlích. Když viděla děti, neodolala a s jakousi veselou průpovídkou se zapojila do řetězu také. A takhle si ji vybavím pokaždé - sama o berličkách s entuziasmem rozdávala radost všem, které potkávala. Byla oddanou berounskou „kafetetkou“, ke svatému přijímání připravila snad celou generaci porevolučních dětí. Učila, dokud to šlo, a když to nešlo, to jen proto, že úplně přišla o kyčelní kloub. Přesto o berlích „nějak“ chodila, ačkoli právě kvůli potížím s nohama trávila mnoho času v nemocnicích.

Na jaře 2015 byla také v nemocnici. „Navštivte ji radši hned, nebo toho třeba pak budete litovat,“ zazněla tehdy prorocká slova mé úžasné charitní kolegyně Marty. Tam jsme Janu potkali s manželem naposled, radovala se s námi z očekávání našeho

pátého potomka. V té nemocnici skončila ve věku 77 let trochu nečekaně její životní cesta na Bílou sobotu 4. 4. 2015 (a na svátek Ivany a pět dní po narození naší nejmladší dcery..., i proto mi datum utkvělo). „Snad aby mohla oslavit Kristovo vzkříšení konečně opravdu naplno v Božím království,“ psal tehdy P. Bouška ve velikonočním zpravodaji. Letos to bude pět let od narození Janičky Friedrichové pro nebe.

Ráda bych jako vzpomínku použila rozhovor, který jsme spolu pro zpravodaj vedly v roce 2003 (pro změnu v nemocnici na Malvazinkách). Jana toho v životě prožila, že by to vydalo na román, a její řeč jako povodeň tomu odpovídala. A proto jsem si tehdy připravila jen dvě otázky:

Jani, tvoje víra mi vždy připomínala radost konvertity, uvěřila jsi v dospělosti, nebo pocházíš z věřící rodiny?

Jsem odmala věřící. Narodila jsem se v roce 1937 v Těšanech u Brna. Strýček byl kostelníkem, pomáhala jsem mu uklízet kostel, hlavně oltář Panny Marie; s kamarádkami jsme také dělaly oltářičky na Boží tělo. K prvnímu svatému přijímání jsem šla za války, pamatuji si, jak jsme šly ve vypůjčených šatech, závoji a bílých teniskách! Celou dobu války to bylo zlé, ale zapomenout nemohu na

kobercové nálety na Brno. Utíkali jsme vždycky do bunkru ve statku - do vyhloubené jámy, kam navíc začala téct voda. A tam jsem nejvíce prožívala modlitbu. Já jsem byla nejmladší, asi osmiletá, tak mi babička vždycky řekla: Ty se za nás modli. Procházeli tudy Rusové z NKVD, proti nim Němci, střílelo se, mnoho lidí zahynulo, vesnice hořela. Ale všichni z té jámy jsme to přežili! Třetí den po kobercových náletech bylo obrovské ticho. Z jedné strany vyběhl německý voják, z druhé strany od hořící vesnice Rus. Oba vystřelili a oba padli na zem. Najednou lidi křičeli: Je konec války! A já jsem si všimla rozkvetlého šeríku, na který létaly včely. Nastalo zvláštní období. V celých Těšanech byly zbořené budovy. Zorganizovala jsem tehdy děti ze třídy, sbírali jsme nerozbité cihly, dělali z nich chodníky, vymalovali jsme si místnosti, kde jsme se mohli scházet. Stavěli jsme si i školu. Chodili jsme pomáhat také rolníkům, i dědečkovi, který měl pár polí. Vzali nás na žebříňáky a my měli takovou radost, že jsme pomohli. Tahle radost mě pak provázela celý život - pocit, že když se něco dělo pro druhé, je z toho jen dobro... Poledne se odzvonilo zvonem, i když poškozeným, na poli se rozprostřela velká plachta, na ní se položily nakrájené chleby a misky s jídlem - talíře jsme neměli, všechno bylo rozmlácené - a všichni jsme se pomodlili Anděl Páně. Takhle jsem prožívala víru.

Pak ale v roce čtyřicet devět za mnou přišli z družstva a říkali: Ty jsi taková aktivní, tak přesvědčíš dědečka, aby šel do JZD. Já jsem tehdy neměla rozum a za dědečkem jsem šla: Dědečku, budeš mít traktor. No, on šel a komunisti ho pak tři dny drželi, až ostatní sedláci to nevydrželi a nakonec podepsali. Nám všechno sebrali, dědovi statek, tátovi živnost, mamince obchod. Tatínek mi říkal: Pamatuj si jednu věc. Ta doba, která přichází, je moc zlá, těmto lidem nikdy nevěř!

Jak ses dostala k výuce náboženství?

Vždycky jsem chtěla sloužit Bohu v lidech, hlavně v dětech, které potřebují nejvíce opravdové lásky. Byla jsem učitelka a dvacet devět let jsme žili s manželem na Slovensku. Tam jsem oficiálně o víře mluvit nesměla, náboženství učil pan děkan. Ale když jsem učila v dějepise o středověku, vzala jsem děti pro názornost do kostela. A tam jsem měla možnost v klidu jim něco o víře říct. Před kostelem však hned čekal tajný. Děti mě ale vždycky podržely. Jinak jsme s manželem moc do kostela nechodili, on byl voják, to nešlo. Plný návrat k víře přišel, když jsme se v osmdesátém devátém přistěhovali do Berouna. Tehdy k nám hodně chodil P. Libor Bulín připravovat na přestup ve víře. Manžel byl původně evangelík, ale v Berouně přestoupil na katolickou víru a měli jsme i církevní svatbu. To už byl manžel ale těžce nemocný. Modlila jsem se za něj, pětkrát mně Pán vyslyšel, manžel pět operací přežil. Až pak jsem poznala, že se už moc trápí, a dokázala jsem ho propustit do Boží náruče... Pak jsem občas zašla na faru a P. Libor říkal: „Jano, jestli ‚Pámbu‘ dá, tak tady po těch schodech budete chodit učit.“ No a měl pravdu. Chodila jsem do katechetického kurzu a od té doby učím.

Jsem šťastna, že někam patřím, děkuji Berounu za všechny projevy podpory i za modlitby v tomhle už čtyři měsíce trvajícím odloučení a všechny moc zdravím.

Vaše Jana Friedrichová

Zdravice je 17 let stará, ale jako bych slyšela Janičku „z nebe“. Přimlouvá se za nás všechny, tak jako to dělala tady na zemi. Díky, Jani, za dar tvého života. Věříme, že jsi nás předešla do nebe!

Ivana Vašků

Engelbert, milosrdný bratr

Narodil se 22. 12. 1887 v Štipoklasech u Týna nad Vltavou a při křtu dostal jméno Matěj. Matěj Nožina, syn svobodné matky. Maminka sloužila u sedláka, a jak se tak stávalo, stalo se, ale sedlák se k otcovství nepřihlásil. Svého dítěte se nezřekla, nezavrhl ho, dala mu život a neodložila ho. Byla statečná; tehdejší společnost pro ni možná měla tvrdá a zlá slova a ponižující odsouzení. Ale ať hodí kamenem, kdo je bez viny... A nesud'te, abyste nebyli souzeni...

Příběh milosrdného bratra Engelberta mi vyprávěla devadesátiletá paní z Berouna, která si nepřeje zveřejnit své jméno. Matěj Nožina byl bratranec jejího otce, byl o dvanáct let starší než on. Tatínkova maminka bydlela v Popovicích u Dolního Bukovska a svoji sestru v její svízelné situaci přijala pod svou střechu ze sesterské a určitě i z křesťanské lásky.

Jaké měl asi ten chlapec dětství? Musel mít moc hodnou maminku i tetičku, jistě byl milován, protože nijak nezatrpl, jak se to někdy u takových dětí stávalo, a nezatvrdil se vůči lidem. Naopak byl později známý svou láskou k bližním a empatií k pacientům. Možná toužil po vzdělání a chtěl by se stát lékařem; na to ale při rodinných poměrech nebylo ani pomyšlení, aby mohl studovat, vždyť maminka sotva uživila sebe i jeho.

A tak přišlo v jeho životě velké rozhodnutí; zřejmě poznal, že ho Pán volá, aby pomáhal nemocným lidem. Vstoupil do řádu milosrdných bratří a stal se ošetřovatelem. Přijal řádové jméno Engelbert. Nejdřív žil u milosrdných bratří v Brně, po několika letech nastoupil do nemocnice Na Františku v Praze. Tady působil opět jako ošetřovatel. Neví se, zda dále třeba nestudoval na lékařské fakultě, ale asi spíš ne. Je pravda, že dokonce asistoval u operací, ale lékařem prý nebyl. Určitě ale musel absolvovat nějaké kurzy pro zdravotníky.

Kdy vlastně Matěj Nožina do řádu vstoupil, to přesně nevíme. Dá se však předpokládat, že se staral o nemocné už dávno před světovou válkou (tou první), možná také ošetřoval raněné vojáky během ní. Jistě pečoval o nemocné v časech pandemie španělské chřipky 1918, to mu bylo třicet let. Ve své obětavé práci pokračoval i v době první republiky. Pomáhal také příbuzným – kdykoli se na něho někdo obrátil se zdravotním problémem, bratr Engelbert vše zařídil, návštěvu lékaře, vyšetření...

Pak se nad Evropou opět stáhla mračna a přišla další válka, tentokrát druhá světová. Ta doba se stala pro Engelberta osudnou. Němci v protektorátu směli všechno, a tak zatoužili po budově nemocnice Na Františku pro potřeby třetí říše. Zřídili zde vojenský lazaret pro raněné piloty nacistické Luftwaffe. Engelbert se ocitl v přímém ohrožení a berounští příbuzní nic netušili. Že byl poslán do koncentračního tábora v Dachau, to se jeho bratranec v Berouně dověděl až někdy v létě 1941. Pravděpodobně až po třech měsících. (Nebo mu to někdo vzkázal.) Dne 19. října totiž bratr Engelbert odeslal z Dachau první dochovaný dopis, v němž bylo upozornění, že smí poslat pouze jeden

dopis za čtvrt roku a také pouze jeden dopis obdržet. Smí jednou za čtvrt roku obdržet 10 marek. Posílat balíky je zakázáno, neboť v koncentračním táboře si prý vězni mohou vše koupit. Engelbert mj. píše, že mu došel od bratrance dopis z 13. října, a je potěšen zvláště tím, že na něho berounští příbuzní vzpomínají. Nechává srdečně pozdravovat rodinu Rybovu z pražského Braníku, také rodinu Husákovu z Jindřišské ulice v Praze, a má o ně starost, zda jsou všichni zdraví. On sám je zdravý a daří se mu dobře, doufá, že příbuzní v Berouně jsou také zdraví. (Víc toho o sobě ani napsat nesměl.) Všechny velmi srdečně pozdravuje.

Jeho bratraci přišly „nach Beraun II bei Prag“ postupně čtyři dopisy. Všechny jsou napsány německy a všechny byly cenzurovány – každý je opatřen razítkem Poštovní cenzurní stanice koncentračního tábora Dachau. Engelbert už nesměl používat své řádové jméno, vždy je podepsán jako Mathias Nožina, a musel psát jedinečně německy, ačkoli prý německy asi neuměl. Dopis mu vždy zřejmě musel někdo přeložit nebo nadiktovat.

V druhém dopise br. Engelbert doufá, že se zase s příbuznými jednou ve zdraví shledají. Děkuje za peníze, které v pořádku dostal. Zajímá se opět o pražské rodiny svých přátel, zejména o rodinu Sochorovu z lékárny U Matky Boží na pražských Vinohradech, Lobkovicovo náměstí. Všechny přátele a známé srdečně zdraví, zvláště ale berounské příbuzné. Podepsán „Váš Mathias Nožina“. Třetí dopis je obdobný, Engelbert nechává pozdravovat rodinu paní Vodičkové z krejčovství v Havelské ulici v Praze. Zdraví také všechny staré známé a příbuzné na Moravě. Svě příbuzné z Berouna zvláště srdečně zdraví a všechny líbá.

Čtvrtý dopis je datován 7. 8. 1942. Engelbert dává na vědomí, že je živ a zdravý, děkuje za peníze a za dopis, který dostal 13. července, a na všechny vzpomíná. Pozdravuje rodinu Rybovu, Kůstovu, Sochorovu a Havelkovu z Prahy a doufá, že jsou všichni zdraví. Pozdravuje všechny známé a příbuzné, také příbuzné v Brně a vůbec všechny příbuzné na Moravě. Závěr dopisu je ale trochu jiný – bratr Engelbert posílá mnoho milých a srdečných pozdravů pro všechny časy. Za svým podpisem připojil poslední větu: „*Betet für mich und vergeset mich nicht.*“ – „*Modlete se za mě a nezapomeňte na mě.*“

Poslední zpráva je odeslána z Dachau 15. 9. 1942. Berounskému bratraci se sděluje, že jeho příbuzný „Matthias Nozina“ 11. 9. 1942 zemřel ve zdejší nemocnici na následky sepse. Tělo bylo 15. 9. 1942 zpopelněno ve státním krematoriu v Dachau. Úmrtní list je přiložen. Podepsán „Lagerkommandant KL Dachau“ - velitel tábora, „SS-Sturmbannführer“, podpis nečitelný. Za jakých okolností a proč ve skutečnosti Engelbert zemřel, to zůstává provždy tajemstvím.

Do Dachau byli zpočátku posíláni pouze političtí vězni z Německa (nepohodlní NSDAP), později všichni odpůrci režimu, kněží a řeholníci, Židé, ale i osobnosti veřejného života, starostové, šlechtici, poslanci, spisovatelé, hudebníci, skladatelé,

právníci, vydavatelé novin atd. Duchovní různých konfesí, zatčení již dříve, sem byli svázeni z jiných táborů a byli koncentrováni v kněžském bloku (mj. zde byl vězněn i kardinál Josef Beran, kardinál Štěpán Trochta a opat Arnošt Vykoukal.) Celkem prošlo táborem 200 000 vězňů z třiceti zemí, nejméně 41 000 jich bylo zavražděno. Příslušníci SS se tu učili, jak ponižovat a vraždit; tábor fungoval od r. 1933 do 29. dubna 1945, kdy byl osvobozen americkými jednotkami.

Engelbert je staré jméno německého původu (staroněmecky engil + beraht) a znamená „slavný, zářící jako anděl“. Milosrdný bratr Matěj Nožina, který jméno Engelbert přijal při svém vstupu do řádu, se takovým andělem pro všechny nemocné stal už v době, kdy o ně pečoval. A můžeme doufat, že také „zářící jako anděl“ stanul tam někde v blízkosti Boží...

Lidmila Fričová

Milosrdní bratři

Malá výprava do historie: **Hospitálský řád svatého Jana z Boha**, česky dříve **Špitální řád milosrdných bratří**, (latinsky **Ordo Hospitalarius Sancti Ioannis de Deo**), je laický (tj. nekněžský) církevní řád, který svou činnost zaměřuje na péči o nemocné. Jeho členové jsou nazýváni milosrdní bratři. Historie řádu sahá až do 16. století. Kolem r. 1540 se Portugalec Jan Ciudad (Joao Cidade), později sv. Jan z Boha, začal starat ve Španělsku o čtyřicet chudých nemocných, pronajal pro ně v Granadě dům, založil zde špitál, žebral pro ně jídlo, prádlo i peníze a přijímal sem lidi bez rozdílu rasy, vyznání, stavu nebo politické příslušnosti. Brzy získal v Granadě i jiné budovy pro další hospitály, našel spolupracovníky a spolu s nimi založil bratrstvo. Nezamýšlel založit řád, chtěl pouze pomáhat nemocným. Bratrstvo bylo prohlášeno teprve dlouho po jeho smrti nejdříve za kongregaci a ještě později za řád. Na našem území začali milosrdní bratři působit od r. 1605 ve Valticích; Valtice ovšem v té době ležely v Dolních Rakousích. Řád se později šířil i do Čech, do Slezska a na Moravu. (1620 Praha, 1696 Nové Město nad Metují, 1743 Kuks, 1696 Těšín, 1733 Prostějov, 1747 Brno, 1751 Letovice atd. Znakem milosrdných bratří je stylizované granátové jablko.

Historie pražské nemocnice Na Františku sahá sice až do 14. století, roku 1620 ale král Ferdinand II. pověřil správou nemocnice a péčí o nemocné řád milosrdných bratří, kteří si zde zřídili klášter. Areál převzali na Štědrý den roku 1620 a velmi brzy započali s výstavbou zcela nového chrámu a klášterního komplexu, dále rozvíjeli špitál, rozšířili kapacitu na 55 lůžek a zřídili zde lékárnu. Roku 1703 přibylo jedno poschodí a kapacita stoupla na téměř 90 pacientů. Dalšího rozvoje se nemocnice Na Františku dočkalo po daru císařovny Marie Terezie. Jako pobočka lékařské fakulty se nemocnice postupně stávala významným vědeckým a výzkumným střediskem. Syn Marie Terezie Josef II. v roce 1783 schválil plány na její další rozvoj.

Milosrdní bratři působili na našem území po více než tři sta let, ve 20. století byl však řád dvakrát rozeznán, jeho zařízení uzavřena a bratři uvězněni - nejprve nacisty a podruhé komunisty. Co po staletí fungovalo a prospívalo společnosti, to bylo zlikvidováno hrubou mocí ze dne na den. Jak by bylo v dnešní době, kdy je nedostatek zdravotních sester i lékařů, jejich obětavého působení zapotřebí!

(Zdroj: Wikipidie, Katopedia aj.)

Sbírka na pomoc italským zdravotníkům

Milosrdní bratři vyhlásili sbírku na pomoc řadovým nemocnicím v Itálii. Na severu, ale i v Římě jich řád provozuje několik a všechny jsou dnes v první linii boje s nákazou COVID-19.

V České republice v těchto dnech sami vedeme těžký boj, aby se šíření koronaviru co nejvíce zpomalilo a ideálně zastavilo, ale nezapomínejme na to, že jsou země, kde je situace mnohem horší. V Itálii nemocnice nezvládají nápor nemocných, zdravotníci jsou na hranici úplného vyčerpání a mnozí z nich jsou sami nakažení, trpí nedostatkem zdravotnického materiálu a přístrojů potřebných pro ošetřování nakažených, chybí plicní ventilátory a další.

Tamní milosrdní bratři proto prosí o pomoc ze světa: Prosíme, pokud je to ve vašich možnostech, pomozte i vy! **Své dary můžete posílat na číslo konta 1341663309/0800 s variabilním symbolem 2020.**

Veškerý výtěžek ze sbírky bude použit v řadových nemocnicích milosrdných bratří v Itálii, kde milosrdní bratři a jejich spolupracovníci ošetřují nakažené koronavirem. Aktuální informace o situaci v těchto nemocnicích naleznete na www.milosrdni.cz. Za všechny dary a modlitby velké Díky!

Svatojánské památky opětuji pomoc

Svatojánská společnost, která se již téměř tři desetiletí zásadním způsobem podílí na obnově kulturních památek ve Svatém Janu pod Skalou i na kulturním životě tamtéž, se velmi operativně rozhodla přispět finančními prostředky na pomoc v současné celospolečenské nouzi. Naši dobrovolnou průvodcovskou činností ve svatojánském kostele a Svatojánském muzeu pomáháme získávat finanční prostředky určené především na opravy zdejších památek. Kromě této činnosti také vydáváme a prodáváme vlastní tiskoviny, pomáháme se získáváním grantů. Za 30 let jsme tyto finance pouze 2x mimořádně použili na jiné účely než na památky. Jedním z nich byla např. humanitární pomoc obci Srbsko při ničivých povodních v r. 2002. Každoročně naši lidé odpracují stovky dobrovolných hodin. Naši činností tak pomáháme získávat i peníze do farních kasiček v kostele. Ačkoli se jedná částečně o dary veřejnosti či dobrovolné vstupné, v uzamčeném kostele by se nevybraly. S ohledem na vysoký věk našich průvodců a jejich práci v chladném kostele to jsou těžce vydělané peníze, které za tři desetiletí již pomohly opravit památky za desítky milionů korun.

Díky elektronickému hlasování, které nahradilo jinak standardní členskou schůzi, bylo na sklonku března rozhodnuto o poskytnutí daru 60.000,- Kč na boj proti onemocnění COVID-19 či zmírnění následků této pandemie. Částka bude rozdělena na tři díly, z nichž největší podíl (30.000,-) obdrží italská Charita, 20.000,- Kč obdrží Charita Beroun a 10.000,- Kč dostane Arcidiecézní charita Praha. Všeobecně je známé úsloví „Italové postavili Prahu“. A nejen Prahu. Italský mistr architekt a stavitel Carlo Lurago se svými italskými řemeslníky (např. uměleckými štukatéry) před 360 lety zhotovil plány a zahájil výstavbu komplexu benediktinského kláštera s kostelem ve Sv. Janu pod Skalou, který byl nedávno prohlášen za Národní kulturní památku. Jeho dílo (poutní areál Svatá Hora, kostel sv. Mikuláše na Malé straně, sv. Ignác na Karlově

náměstí aj.) dodnes představuje něco mimořádného. Itálie k nám kdysi přinesla stavitelské mistrovství. Dnes však je na evropském kontinentu první zemí, která plnou vahou pocítila obtížnost boje proti nákaze a dala nám šanci - pár týdnů náskok, abychom se mohli lépe připravit na příchod koronaviru. Přes deset tisíc Italů zemřelo a mezi nimi i přes třicet katolických kněží! Italové, duchovní, pracovníci charit, dobrovolníci, lékaři a zdravotnický personál - děkujeme vám!

Michal Šedivý a Jiří Ševčík ml.

Prohlášení českých a moravských biskupů k mimořádnému opatření vlády ze dne 12. března 2020

Drazí věřící, v souvislosti s nouzovým stavem, vyhlášeným dnes Vládou ČR, kdy je omezen počet účastníků shromáždění, včetně náboženských na 30 osob, **se prakticky ruší veřejné bohoslužby a další církevní akce.**

Toto opatření je zcela **mimořádné**, a vyžaduje si tedy **mimořádná řešení**. Všichni věřící jsou z tohoto důvodu do odvolání **dispenzováni** od fyzické účasti na nedělních bohoslužbách. Bohoslužby je možné sledovat ve sdělovacích prostředcích a den Páně slavit v rodinném kruhu. Zůstává zachována možnost individuálního přijetí svátostí v kostelích, které zůstanou v rámci možností otevřeny.

Sledujte rovněž další informace ve svých diecézích, kde budou opatření konkretizována.

Vyzýváme k zachování klidu, k připravenosti pomoci potřebným, a především k modlitbě.

Připojme se k těm, kteří se už začali spojovat každý večer **ve 20 hodin v modlitbě** za ukončení epidemie, za všechny nemocné a jejich ošetřovatele, za ty, kdo v současné tíživé situaci rozhodují o osudech lidí, za překonání strachu, za pomoc pro všechny zasažené, za odpuštění hříchů i usmíření Boha, za to, abychom byli opravdovými křesťany, kteří nejen věří v život věčný, ale také s ním počítají, abychom byli svědky a prostředníky Boží lásky. **Společná modlitba je nejsilnější zbraní, kterou máme.** Mysleme na předky, kteří vyprosili ukončení moru a z vděčnosti pak stavěli mariánské sloupy a kostely. Každý podle svých možností se zapojme aspoň modlitbou Otče náš a Zdrávas Maria, či korunkou k Božímu milosrdenství nebo růžencem.

Žehnáme Vám i Vaším blízkým!

Jménem biskupů České biskupské konference

Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, místopředseda ČBK

Dopis kardinála Duky dětem a studentům

V době celospolečenských omezení daných šířením epidemie koronaviru píše kardinál Duka na den Slavnosti Zvěstování 25. března 2020 děkovný dopis adresovaný studujícím a mládeži.

Milé děti, žáci, žákyně, studenti a studentky,

píši vám tento dopis, protože myslím, že je to důležité. Budu rád, když si ho přečtete a budete o něm přemýšlet.

Před několika týdny se změnila naše životy ze dne na den. Nikdo to nečekal, nikdo na to nebyl ani v nejmenším připravený. Byli jsme zvyklí, že žijeme v bezpečné a svobodné době. Že můžeme chodit, kam chceme, a můžeme se vídat s lidmi, které máme rádi, kdykoliv na to máme chuť. Že můžeme libovolně cestovat. I když se vám třeba často nelíbilo, že od pondělí do pátku musíte do školy, byla to jistota. Nic z toho najednou neplatí. Školy jsou zavřené, nesmíte do kina a nemůžete se vídat s kamarády, jak jste byli zvyklí. Dokonce vám dospělí říkají, že raději nepůjdete ani na návštěvu za dědou a babičkou, abyste je neohrozili. Venku skoro nikdo nechodí, život jako by zmizel. Všechno vypadá – zahalené do roušek – strašidelně, pocit jistoty a bezpečí jako by se vytratil.

Bůh na nás sesílá různé zkoušky. Jsem starý muž a zažil jsem takové životní zkoušky, o kterých vy se už učíte jen v dějepisu a neumíte si je moc představit. Koronavirus a jeho šíření je trochu jiný, protože se týká nás všech a je na nás, jak v této zkoušce obstojíme všichni společně. Každý z nás máme svou velkou roli a je důležité, jak se k ní postavíme. Zvládnutí situace není v rukou jen naší vlády a státu, našich skvělých a odvážných doktorů a zdravotníků nebo třeba hasičů, vojáků či policistů. Je v rukou každého z nás, a tím teď myslím i vás, děti, žáky, studenty.

Svět se obrátil vzhůru nohama nejen vám, ale i vašim rodičům, prarodičům a učitelům. Je toho na ně hodně a dělají všechno možné, aby se o vás dobře postarali. Chtěl bych, abyste si toho všimli. Abyste viděli, co pro vás vaši nejbližší dělají, co se děje kolem vás a že i vy můžete pomoci. Teď vidíte lásku, o které mluvil Pán Ježíš, v pravém slova smyslu v přímém přenosu. Lidé si pomáhají navzájem, šijí roušky, starším lidem chodí na nákupy. Mladí zdravotníci, často ještě nedostudovaní, jsou připraveni na okamžik, kdy budou povoláni do služby, aby se mohli starat o nemocné, skauti pomáhají už od samého počátku.

Možná se zdá, že je to strach, který lidi spojil. Já si to ale nemyslím. Vidím, že to byla láska, která lidi spojila. Láska k bližnímu, obětavá a maximálně pokorná. Taková, jaká má být, a která v tom světě před epidemií jako by nebyla tolik vidět.

I vy můžete pomoci a já vás o to prosím. Plňte svoje úkoly na dálku svědomitě. Poslouchejte svoje rodiče a učitele; věřím tomu, že i těm méně oblíbeným už se po vás moc stýská a udělali by všechno pro to, abyste mohli zase normálně společně svádět boj se vzděláním ve třídě. Rodiče se snaží být vám ku pomoci při plnění vašich školních povinností, ale ani oni nezvládnou všechno. Když budete bez odmlouvání a s radostí přistupovat k vaší škole na dálku, pomůžete tak všem a všichni si toho budou moc vážit. Vždyť vy, děti, jste ti Pánem Ježíšem nejmilovanější a ve vás je naděje. A jsem přesvědčen, že je mezi vámi mnoho takových, kteří jednou jako dospělí budete pomáhat při řešení dalších, jiných těžkých zkoušek, které přijdou. A k tomu budete potřebovat vědomosti, znalosti a zkušenosti, které i teď získáváte tak intenzivním, nezvyklým způsobem při vyhlášení nouzového stavu.

Na začátku dopisu jsem psal, že „jako by se ztratil pocit jistoty“. Záměrně jsem použil podmiňovací způsob, kondicionál, jak se učíte vy větší v českém jazyce. „Jako by“... Ve skutečnosti se ale jistota neztratila. Jsem si jist, že Bůh nás má rád. Že i tato zkouška má svůj důvod. Nevím, možná se má ukázat, že i mobily, tablety a komunikace na dálku, všechno, co vaši rodiče nemají rádi a my staří tomu tolik nerozumíme, má svou světlou stránku a může nás posunout dál. Možná se má ukázat, že umělá inteligence pro

lidstvo nemusí být hrozbou, ale naopak nám pomůže přežít, či vyvarovat se nemoci, třeba díky chytré karanténě. Anebo třeba jen Bůh viděl, že je načase, abychom se zklidnili, začali v tichosti svých duší přemýšlet a našli k němu zpět tu správnou cestu, cestu lásky a pokory.

Vám dětem moc děkuji, že se učíte a pomáháte svým rodičům a učitelům. Že jim dáváte radost a smysl všechno zvládnout. Vážím si toho.

Myslím na vás a vám všem, vašim rodičům, prarodičům, blízkým, přátelům, učitelům, kamarádům a všem lidem vyprošuji Boží milost.

kardinál Dominik Duka OP

arcibiskup pražský a primas český

Praha dne 25. března 2020 v den Slavnosti Zvěstování Páně

Modlitba měsíce

- **Společný úmysl apoštolátu modliteb na duben:**

„Budme nablízku nemocným a rodinám trpícím koronavirovou pandemií a modleme se za pastýře, kteří za této krize mají provázet Boží lid.“

Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24/5, 266 01 Beroun

tel: 311 621 964, e-mail: farnost.beroun@centrum.cz; www.farnostberoun.cz

Kontakty:

P. Petr Bouška, administrátor

e-mail: petr.bouska@centrum.cz

mobil: 608 524 408

P. Petr Blecha, farní vikář

e-mail: deserto@tiscali.cz

mobil: 723 183 758

P. Josef Moulík, výpomocný duchovní

(Loděnice) mobil: 722 206 057

Pavel Kodras, stavební technik vikariátu

e-mail: pavel.kodras@apha.cz

mobil: 602 465 797

Jiří Hanke, správa pozemků vikariátu

e-mail: jiri.hanke@apha.cz

mobil: 739 521 031

duchovní vypomáhající ve vikariátu

P. Josef Jonáš, výpomocný duchovní

e-mail: josef.jonas@web.de

mobil: 775 271 756

Ondřej Mrzilek, jáhen

e-mail: ondrej.mrzilek@seznam.cz mobil:

732 281 293

Jiří Cikánek, jáhen

e-mail: jiri.cikanek@seznam.cz

*

Lukáš Petřvalský, titulární varhaník

e-mail: lucas.petrvalsky@hotmail.com

mobil: 724 219 745

Berounský katolický zpravodaj - měsíčník Římskokatolické farnosti Beroun

Písemné příspěvky možno odevzdat **nejpozději do 20. dne měsíce** do krabičky

„Dotazy a příspěvky“ v kostele, v elektronické podobě na e-mail: red.tym@seznam.cz.

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu článků.

Vydává Římskokatolická farnost Beroun, Seydlovo nám. 24, pro vnitřní potřebu.

V elektronické podobě na stránkách farnosti: www.farnostberoun.cz/zpravodaj

Příspěvek dobrovolný, č. ú. farnosti Beroun: 361 038 389 / 0800